

— Убитиятъ трѣбва да е билъ нѣкое младо богато момче.

Мариусъ, като видѣ кървавото парче, стана, отключи долапя и извади отъ него една кървава дреха. Зема парчето и го прилѣпи къмъ дрехата. Явно стана, че отрѣзаното парче е отъ сжщата дреха на Мариуса; него Тенардие бѣ отрѣзалъ, когато срѣщна Жана Валжана, че носи на гърба си ранения Мариусъ да го спаси.

— Онзи младъ човѣкъ съмъ азъ, извика Мариусъ. Ето дрехата!

Тенардие се вкамени.

Мариусъ се изправи настрѣхналъ и гнѣвенъ.

— Вие, Тенардие, сте клеветникъ, лъжець и злодѣй. Вие дойдохте да обвинявате единъ човѣкъ, а го оправдахте. Вие безсрамно търгувате съ всичко, що видите. Но вие сте ми направили добро. Спаднали сте на Ватерлоо живота

— На единъ генералъ

— Не, на единъ полковникъ той е баща ми . . . На ви още 1000 лева. Ама да знаете, че не сте добъръ човѣкъ

— Мигаръ само толкова?

— На ви още 3000 лева. Вземете ги! И още утрѣ да тръгвате за Америка. Ако скоро тръгнете, ще ви дамъ още 20,000 лева

Тенардие се зарадва. Подиръ два дни той наистина замина за Америка, зе отъ Мариуса 20,000 лева и почна да търгува тамъ съ роби. Лошиятъ човѣкъ на всѣкъдѣ се си е лошъ.

XX. Послѣдни трептения на единъ животъ.

Щомъ се отърва отъ Тенардие, Мариусъ веднага се затече при Козета.